

Nog een baken te ver

Chris Marmenout

met een overvol schoteltje tederheid
in je handen
loop je de tuin in
er zit iets voorzichtig in je tred
alsof je nog verkennen wil
de aarde
de bomen
de net niet vertrapte denappel

zo denk ik dat je liefhebt

kijk
je morst verwondering
op het stugge gras

---

de einder is er niet
alleen een streepje niets
een strakgespannen blauw
waar zeilbootjes poseren
voor snelle schilders

een glimlach rimpelt even
de zoute wind
veegt tranen in je haar

je ziet de warmte niet
alleen het monotoon vertoon
van witte modellen
een eindweegs varen ver

de laatste zeilers
haasten zich de haven in
gerimpelde rust
het strand
een matte spiegel
voor het laatste rood

wij vouwen de tijd
en wachten
op het blauw van de nacht

een al te vaak vergeten
schemer
eenzaamheid
draagt vluchtig licht aan

roerloos ademen
nog een baken te ver

TERPSICHORE I

besneeuwd en ondergedoken ligt dit land
naast een slapende geliefde
die geurt naar overgave en rijpe vruchten
een hemelsblauw verlangen
in buigzame naakte bomen

er is geen later
alleen dit nu
een aaibare tijd

straks zullen we langzaam praten
alsof de uren dan langer
tussen onze handen liggen

zo open en bloot
heb ik de lucht nog nooit gezien
de zee weerkaatst
tegen de witte huizen
gulzig likt de zon
de gevels schoon

een jongen gooit een balletje
tegen een muur
en loopt dan heen
de echo veert verloren
het huis is weer alleen

we liggen in onze lichamen
onstuimig de dood te bezweren
terwijl trams naar haltes rijden
landschappen verregen
rivieren dichtslibben

en verstoppen de schaduwen
van de tedere angst in ons hoofd
uitbundig aan jouw geur geleund
neem ik de zon, o de zon
in mijn gladde huid